

Dániel könyve – Ötvenkettő

A prófétai rejtély feltárása: Dániel látomása és a birodalmak felemelkedése

Jeff Pippenger

2024-01-16

Az előző cikkben rámutattunk arra, hogy Gábiel „a végső felháborodás” kimenetelét adta meg annak érdekében, hogy két tanú alapján megerősítse 1844 időpontját. Miller megértette Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét idejét”, amely Júda királysága ellen teljesedett be, de soha nem jutott el odáig, hogy felismerje a „hét idő” ítéletének célját és összefüggését Izráel mind az északi, mind a déli királyságára nézve. Kétséges, hogy valaha is felismerte-e a tizenkilencedik versben szereplő „a végső felháborodás” megkülönböztetését, jóllehet kétségtelenül általános értelemben úgy értette, hogy „a felháborodás” a „hét idő” volt. Az első és az utolsó felháborodás világosságát Palmoni tárta fel 1856-ban, de azt 1863-ban elvetették. Mindazonáltal Miller „a hét időről” szóló üzenete helyes volt, jóllehet korlátozott.

Miller nem ismerte volna fel, hogy Dániel nyolcadik fejezetének tizenegyedik versében a pogány Róma kis szarva felemelte és felmagasztalta a pogányságot, mert Miller számára a „take away” Dániel könyvében mindhárom előfordulásában egyszerűen csak eltávolítást jelentett. Üzenete azonban így is helyes volt, noha korlátozott.

A milleriták felismerték, hogy a tizenegyedik versben említett „szenthely” a pogány templom volt Róma városában (a Pantheon), üzenetük azonban nem a héber nyelvre alapozódott. Miller üzenete a prófétai időre összpontosult. Az a történelmi helyzet, amelyben üzenetük feltárult, megakadályozta őket abban, hogy az Egyesült Államokat a bibliai prófécia hatodik királyságának lássák; de ennél is több: abban is megakadályozta őket, hogy a pápaságot a bibliai prófécia ötödik királyságának lássák.

Annak a történelemnek a kényszere alatt, amelyben éltek, a próféciaikat Krisztus általuk várt közeli visszatérésével összhangban alkalmazták, és csalódtak, üzenetük mégis helyes volt. Amikor Gábiel a tizenötödiktől a huszonhetedik versig megadja a két látomás magyarázatát, Miller értelmezése megakadályozta őt abban, hogy megragadja a királyságokról szóló tágabb kijelentést, amelyet a kis szarv nemének váltakozása jelképezett a kilencediktől a tizenkettedik versig. A milleriták Gábiel magyarázatában csak Rómát látják mint negyedik és végső földi királyságot.

És lőn, mikor én, Dániel, láttam e látomást, és kerestem annak értelmét, íme, előttem állt valaki emberhez hasonló alakban. És emberi szót hallottam az Ulaj partjai között, amely kiáltott, és ezt mondta: Gábiel, értesd meg ezzel az emberrel a látomást. Odajött tehát ahhoz a helyhez, ahol álltam; és amikor odajött, megrémültem, és arcomra estem; de ő ezt mondta nekem: Értsd meg, embernek fia, mert a vég idejére szól e látomás. És miközben szólt hozzám, mély álomba estem arccal a földre; de megérintett engem, és talpra állított. És ezt mondta: Íme, tudodra adom, mi lesz a harag végső idején; mert a megszabott időben lesz a vég. A kétszarvú kos, amelyet láttál, Média és Perzsia királyai. A szőrös kecskebak pedig Görögország királya; és a nagy szarv, amely a szemek között volt, az az első király. És hogy az letörtetted, és négy támadt

helyébe, négy királyság támad abból a nemzetből, de nem annak erejével. És az ő királyságuk utolsó idejében, amikor a bűnösök gonoszsága teljességre jut, felkél egy kemény tekintetű király, aki jártas a rejtélyes beszédekben. Hatalma nagy lesz, de nem a maga ereje által; csodálatos pusztítást visz véghez, boldogul, cselekszik, és elpusztítja az erőket és a szent népet. Ravaszsága által azt is eléri, hogy a csalárdság sikeres legyen a kezében; felfuvalkodik szívében, és békesség közben sokakat elpusztít; sőt felkel a fejedelmek Fejedelme ellen is, de kéz nélkül törik össze. És az estéről és reggelről szóló látomás, amely elmondott, igaz; te azért zárd be a látomást, mert sok napra szól. Én pedig, Dániel, elájultam, és néhány napig beteg voltam; azután felkeltem, és végeztem a király dolgát. És álmélkodtam e látomáson, de senki sem értette meg. Dániel 8:15–27.

Noha Dániel Babilon történelmében kapta az Ulaj folyó látomását (amely most van a beteljesedés folyamatában), az első királyság kimarad a látomásból. Korábban benne foglaltatott mint az aranyfej, valamint mint az oroszlán a második és a hetedik fejezetben, ám Babilon ama prófétai sajátossága, hogy eltávolíttatik és helyreállíttatik, a nyolcadik fejezetben nyert hangsúlyt. Nabukodonozor a pápaság halálos sebét előképezte, amikor „hét időre” elüzetett az emberek közül, ily módon előképezve azt a jelképes hetven esztendőt, amelyre Tírusz paráznája feledésbe merül. Dániel könyve nyolcadik fejezetében Babilon feledésbe merül a bibliai prófécia királyságai közül, és a látomás a médekkel és perzsákkal (a kossal) kezdődik, amelyet Görögország (a bak) követett.

Nagy Sándor királysága négy, Sándorénál kisebb hatalmú királyságra hullott szét, miként ezt a hetedik fejezetben is jelképezte a párdúc, amelynek négy szárnya és négy feje volt. A négy a világméretű kiterjedést jelképezi, amint azt az észak, kelet, dél és nyugat is szemlélteti. A nyolcadik fejezet nyolcadik versében négy nevezetes szarv támadt az ég négy szele felé. A hetedik fejezetben Görögország négy szárnya összhangban áll a nyolcadik fejezet négy szelével, és Görögország négy feje megfelel a négy nevezetes szarvnak. A négy fej és a négy nevezetes szarv azt a négy királyságot jelképezi, amelyekre Sándor eredeti birodalma széthullott, a négy szárny és a négy szél pedig a felosztás négy területét jelenti. E megkülönböztetés lényegét fontos felismerni, mert ez egy olyan érvet képvisel, amellyel a milleriták a protestánsoknak a negyedik, római királyságra vonatkozó hagyományos értelmezésével szemben éltek.

Habakuk tábláin, amelyeket az 1843-as és 1850-es úttörői táblázatok képviselnek, csak egyetlen olyan ábrázolás található, amely nem valamely prófétai alkalmazást szemléltet, és ez a négy fej és a nevezetes szarvak, valamint a négy szárny és a szelek közötti megkülönböztetésre vonatkozik. Annak érdekében, hogy elhomályosítsa Róma mint a bibliai prófécia negyedik országa igazságát, Sátán egy érvelést vezetett be a négy fej és a nevezetes szarvak, valamint a négy szárny és a szelek valódi vagy hamis jelentésére vonatkozóan. Sátán ezt azért tette, mert Dániel könyve világosan azonosítja, hogy Dániel könyvében van egy elkülönülő szimbólum, amely megalapozta a látomást. Az egyik bizonyítékrész, amely ezt a szimbólumot megalapozza, a négy fejben és a nevezetes szarvakban, valamint a négy szárnyban és a szelekben rejlik. A protestánsok ennek az érvelésnek egy sátáni felfogását tartották fenn, és az érvelés annyira jelentős volt a millerita történelemben, hogy a táblázaton is hivatkoztak rá. A Dániel könyvében a „chazon” látomást megalapozó hatalom „a te néped rablói”-ként van azonosítva, és a protestánsok ezt a hatalmat a szíriai királyok hosszú sorából az egyik, Antiochus Epiphanés nevű királlyal azonosították, míg Miller Rómaként

azonosította.

És azokban az időkben sokan támadnak majd fel a dél királya ellen; a te néped erőszakos fiai is felmagasztalják magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

Antiochus egyike volt azoknak a királyoknak, abban a királysorban, amely annak a négy királyságnak az egyikéből származott, amelyekre Sándor birodalma széthullott. A Dániel nyolcadik fejezete kilencedik versében említett kis szarv Sándor királyságát követte, és a kilencedik vers azt mondja, hogy egyikükből támadt elő a kis szarv.

És egyikükből egy kis szarv támadt, amely igen megnövekedett dél felé, kelet felé és a kíváncsú föld felé. Dániel 8:9.

Az a vita, hogy vajon Róma állítja-e fel a látomást, vagy egy gyenge és meglehetősen jelentéktelen szíriai király állítja fel a látomást, magában foglalja azt a kérdést is, hogy a kis szarv hatalma a négy szarv egyikéből jött-e elő, vagy a négy szél egyikéből. Ez nem sok vitára ad okot, mert a történelem és a prófécia világosan tanúsítja, hogy Róma nem a görög birodalom leszármazottja volt, hanem új hatalom. Ha Róma volt a negyedik királyság, akkor a kilencedik vers „azok közül egy” kifejezésének szükségképpen a négy szél vagy szárny egyikére kell vonatkoznia. Ha pedig Antiochos Epiphanészről volt szó, akkor az Szíria szarvából jött elő.

A milleriták felismerték, hogy az a hatalom, amelyet „a te néped rablóiként” ábrázol a prófécia, Krisztussal szemben fog fellépni.

És ravaszsága által kezében gyarapítja a csalárdságot; és felfuvalkodik szívében, és békesség által sokakat megront; sőt a fejedelmek Fejedelme ellen is feltámad; de kéz nélkül törik össze. Dániel 8:25.

A „fejedelmek Fejedelme” Krisztus, és Antiochosz Epiphanész jóval Krisztus születése előtt élt, ezért a milleriták erre a tényre rámutattak az 1843-as táblázaton. A táblázaton feltüntették a 164-es évszámot, amelynek valójában nincs bibliai hivatkozása, és amely csupán egy jelölés volt, amely az Antiochoszról és a negyedik királyságról szóló érvelés jelentőségét azonosítja Miller és a protestáns teológusok között. Az „164” évszám mellé a táblázaton ezt írták: „Antiochosz Epiphanész halála, aki természetesen nem támadt fel a fejedelmek Fejedelme ellen, mivel 164 évvel a fejedelmek Fejedelmének születése előtt halt meg.”

Ma az adventizmus azt tanítja, hogy „a te néped rablóiként” Antiochus Epiphanes, miként a hitehagyott protestantizmus is, annak ellenére, hogy az ihletett kijelentés feljegyezte: „az 1843-as diagramot az Úr keze irányította, és azt nem szabad megváltoztatni.” A milleriták tudták, hogy a kemény ábrázatú király Róma volt, ezért nem rendítette meg őket az a sátáni tanítás, amely aláássa a „cházón” látomás megalapozásának képességét. A Biblia világosan kijelenti, hogy ha nincs látomás, a nép elvesz.

Ahol nincs mennyei kijelentés, elvadul a nép; de boldog az, aki megtartja a törvényt. Példabeszédek 29:18.

A látomás, amelyet Salamon az igeversben azonosít, a „chazon” látomás, amely Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében az a látomás, amely azonosítja a pogányságot és a pápaságot, amint letapossák a szenthelyet és a sereget. A milleriták számára e két pusztító hatalom a bibliai prófécia negyedik királyságát képviselte, és anélkül, hogy felismerték volna Róma negyedik királyságát (a te néped fosztogatóit), nem lettek volna képesek megállapítani a látomást. Dániel tizennegyedik fejezete tizennegyedik versében „a te néped fosztogatói” voltak azok, akik felkelnek a dél királya ellen, felmagasztalják magukat, megerősítik a látomást, és elbuknak. Róma e jellemzők mindegyikét betöltötte.

A hetedik fejezetben a negyedik birodalom kifejezetten úgy van azonosítva, mint amely „különbözik” az előtte levő birodalmaktól.

Ezek után láttam az éjszakai látomásokban, és íme, egy negyedik fenevadat, rettenetessé és iszonyút, és felette erőset; és nagy vasfogai voltak: falt és zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta; és különbözött mindazoktól a fenevadaktól, amelyek előtte voltak; és tíz szarva volt.... Azután meg akartam tudni az igazságot a negyedik fenevad felől, amely különbözött mind a többitől, felette rettenetes volt, amelynek fogai vasból voltak, és körmei rézből; amely falt, zúzott, és a maradékot lábaival összetaposta; És a tíz szarv felől, amelyek a fején voltak, és a másik felől, amely feljött, és amely előtt három lehullott; tudniillik arról a szarvról, amelynek szemei voltak, és szája, amely igen nagy dolgokat szólt, és amelynek tekintete nagyobb volt társaiénál. Dániel 7:7, 19, 20.

Dániel könyve hetedik fejezetének negyedik királyságát kétszer is úgy azonosítja, mint amely „különbözött” az öt megelőző királyságoktól. Ha a kilencedik vers „kis szarva” pusztán a szíriai szarvnak (Antiochus Epiphanesnek) a folytatása lett volna, nem lett volna különböző. A hetedik fejezetben Rómát megelőző fenevadak az oroszlán, a medve és a párduc voltak, mind olyan állatok, amelyek a természetben valóban léteznek; amikor azonban a vasszájú és rézkarmú negyedik fenevadra került a sor, Dániel nem ismert a természetből olyan állatot, amely e rettenetes, emésztő fenevadat ábrázolhatta volna. Ez különböző volt. A kilencedik vers „kis szarva” a négy szél és szárnyak által jelképezett területek egyikéből jött elő, és nem a szarvak vagy a nevezetesek egyikéből.

Dániel nyolcadik fejezete kijelenti, hogy „az ő királyságuk utolsó idejében, amikor a vétkesek gonoszsága teljességre jut, egy kemény tekintetű király támad, aki érti a rejtelmes beszédeket.” „Az ő királyságuk utolsó idejében” (Görögországéban, amely négy királyságra hullott szét), abban az időben, „amikor a vétkesek gonoszsága teljességre jut”, új király támad.

„Minden nemzetnek, amely a cselekvés színpadára lépett, megengedett, hogy elfoglalja helyét a földön, hogy megállapíttassék, vajon betölti-e az Őrálló és a Szent szándékait. A prófécia nyomon követte a világ nagy birodalmainak felemelkedését és előrehaladását — Babilonét, Médo-Perzsiáét, Görögországét és Rómáét. Mindegyikükkel, miként a kisebb hatalmú nemzetekkel is, a történelem megismételte önmagát. Mindegyiknek megvolt a próbaideje; mindegyik elbukott, dicsősége elhalványult, hatalma eltávozott.” Próféták és királyok, 535.

Görögország királyságának végén („utolsó idejében”), amikor próbaidejük pohara megtelt („amikor a vétkezők elérték teljességüket”), felkél egy „kemény tekintetű király”. Ez a király érteni fogja a „rejtelmes beszédeket”, mert a zsidók héber nyelvétől és az előző királyság görög nyelvétől teljesen különböző nyelven fog szólni, mert latinul fog beszélni. Ezt a királyságot Mózes úgy azonosította, mint azt a nemzetet, amely elhozza a Kr. u. 66–70. évek ostromát, ahol többek között az éhínség olyan rettenetes volt, hogy a zsidók saját gyermekeiket ették meg a túlélés érdekében.

Mivel nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és vidám szívvel, mindennek bősége miatt; azért szolgálni fogod ellenségeidet, akiket az Úr küld rád, éhségben és szomjúságban, mezítelenségben és minden nélkülözésben; és vasigát tesz a nyakadra, mígnem elpusztít téged. Hoz majd ellened az Úr messze földről, a föld széléről egy nemzetet, amely olyan sebesen száll alá, mint a sas; olyan nemzetet, amelynek nyelvét nem érted; vad tekintetű nemzetet, amely nem tiszteli az öreget, és nem kegyelmez az ifjúnak. És megemészti barmod szaporulatát és földed gyümölcsét, mígnem elpusztulsz; és nem hagy neked sem gabonát, sem bort, sem olajat, sem marháid szaporulatát, sem juhaid fialását, mígnem elpusztít téged. És megszáll téged minden kapudban, mígnem leomlanak magas és erős falaid, amelyekben bízál, egész földeden; és megszáll téged minden kapudban, egész földeden, amelyet az Úr, a te Istened adott neked. És megeszed a te méhed gyümölcsét, fiaidnak és leányaidnak húsát, akiket az Úr, a te Istened adott neked, az ostrom idején és ama szorongatás közepette, amellyel ellenségeid megszorongatnak téged. 5Mózes 28:47–53.

Dániel második fejezetében a negyedik királyságot a „vas” jelképezte, és Mózes azonosított egy „nemzetet”, amely „vasigát” vet majd a zsidókra. Ez a „nemzet” „elpusztítja” a zsidókat, és olyan sebes lesz, mint a sas, amely sas Róma jelképe. Olyan „nemzet” lesz ez, „amelynek nyelvét nem érted”, mert nyelve a zsidók számára „homályos beszéd” lesz. „Kérlelhetetlen tekintetű nemzet” lesz, amint azt Dániel nyolcadik fejezete egy „kérlelhetetlen tekintetű király”-ként írja le. Jeruzsálem „ostroma” idején pedig a zsidók megették „fiaikat és leányaikat”.

Miller a pogány Rómát azonosította azzal a hatalommal, amelyet Mózes előre jelzett, továbbá Dániel könyve második fejezetének negyedik, „vas” birodalmával, valamint azzal a „nemzettel”, amely latinul, nem pedig héberül vagy görögül beszélt. Miller nem tett különbséget a bibliai prófécia negyedik és ötödik birodalma között, mert számára mindkettő egyszerűen Róma volt. Így miután a pogány Róma felállt a huszonharmadik versben, nem látta meg a huszonnegyedik versben megjelenített különbségtételt. A látomásban a kis szarv a kilencedik–tizenkettedik versekben hímnemről nőnemre, majd ismét hímnemről nőnemre váltakozott, és míg a huszonharmadik vers a pogány Róma prófétái jellemzőit azonosítja, Gábiel magyarázata a huszonnegyedik versben nőnemű Rómára vált. A huszonnegyedik versben szereplő hatalomnak „hatalmas ereje” lesz, „de nem a maga erejétől; és csodálatosképpen pusztít, és szerencsés lesz, és cselekszik, és elpusztítja a hatalmasokat és a szent népet.”

A pápai Rómának a pogány Róma katonai hatalma adatott, és ezerkétszázhatvan éven át, 538-tól 1798-ig pusztította Isten népét. „Csodálatos módon” pusztított, mert ez az a fenevad, amely után az egész világ „csodálkozva jár”, és ez volt az a hatalom, amely „cselekedett és szerencsés volt” mindaddig, amíg be nem teljesedett az első harag, amelyről el volt „határozva”, hogy 1798-ban

véget ér.

Azután a huszonötödik versben Gábiel követi azt az ingadozást, amelyet azokban a versekben állapított meg, amelyeket Dánielnek magyarázott, és ismét a pogány Rómához szól, amely egy másfajta „ravaszság” által vonta egybe birodalmát, amint azt valamennyi történetíró tanúsítja. A pogány Róma „fortély” az volt, hogy arra indítsa a nemzeteket, hogy csatlakozzanak növekvő birodalmához, és a béke és jólét ígéretét használta fel birodalma felépítésére, ellentétben a korábbi birodalmakkal, amelyeket egyszerűen katonai erővel kovácsoltak össze. A pogány Rómának az „igazgatók Fejedelme ellen” is fel kellett támadnia, miként ezt akkor tette, amikor Krisztust a Golgota keresztféjére juttatta.

Ekkor Gábiel azzal foglalkozik, hogy a Dánielnek magyarázott két látomást azonosítja: kijelenti, hogy a megjelenésről szóló „mareh” látomás (a kétezer-háromszáz nap) igaz volt, és hogy a szentélynek és a seregnek a pogány Róma és a pápai Róma általi letiprásáról szóló „chazon” látomást „be kell zárni (le kell pecsételni)”, „sok napra” (a vég idejéig, 1798-ig).

Ezután Dániel egy ideig beteg volt, majd visszatért a munkájához, de még mindig nem értette a „mareh” látomást, vagyis azt a látomást, amelynek megértésére Gábiel parancsot kapott. Ezért Gábiel a kilencedik fejezetben visszatér, hogy befejezze munkáját: megértesse Dániellel a „mareh” látomást.

Dániel könyvének kilencedik fejezetében Dániel a prófétai Igét tanulmányozta, és Mózes, valamint Jeremiás írásai által értésre jutott. Jeremiás megjelölte, hogy a fogság, amelyben volt, hetven esztendeig tart majd.

És ez az egész föld pusztasággá és iszonyattá lesz; és ezek a nemzetek hetven esztendeig szolgálnak Babilon királyának. És léssen, hogy amikor a hetven esztendő betelik, meglátogatom Babilon királyán és azon a népen — ezt mondja az Úr — az ő bűnüket, valamint a káldeusok földjén is, és örök pusztasággá teszem azt. Jeremiás 25:11, 12.

Mózes szerint az ellenség földjén való fogság annak az időnek felelne meg, amely alatt a föld élvezné a maga szombatjait.

És pusztasággá teszem a földet; és megdöbbennek rajta ellenségeitek, akik azon laknak. És szétszórlak titeket a pogányok közé, és kardot rántok utánatok; és földetek pusztává lesz, városaitok pedig romhalmazzá. Akkor majd megkapja a föld szombatjait, amíg pusztán hever, ti pedig ellenségeitek földjén lesztek; akkor majd nyugszik a föld, és megkapja szombatjait. Amíg pusztán hever, nyugodni fog; mivel nem nyugodott szombatjaitokon, amikor rajta laktatok. 3 Mózes 26:32–35.

Dániel Isten prófétai Igéjéből, két tanúbizonyság alapján megértette, hogy népe az ellenség földjére szétszóratott, amely idő alatt a föld élvezni fogja szombatjait. Megértette azt is, amit a Krónikák írója Jeremiás hetven esztendejére vonatkozóan megértett.

És a kard elől megmenekültek fogságba vitte Babilonba; és szolgálóik lettek neki és fiainak mindaddig, míg uralomra nem jutott a perzsa királyság; hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott ígéje, mígnem az ország élvezte szombatait; mert amíg pusztán hevert,

szombatot tartott, míg be nem telt a hetven esztendő. Círusnak, Perzsia királyának első esztendejében pedig, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott igéje, felindította az Úr Círusnak, Perzsia királyának lelkét, úgyhogy kihirdettette azt egész királyságában, sőt írásba is adta, mondván: Így szól Círus, Perzsia királya: A föld minden országát nekem adta az Úr, a menny Istene; és ő parancsolta meg nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdában van. Ki van közöttetek az ő egész népe közül? Az Úr, az ő Istene legyen vele, és menjen fel. 2 Krónikák 36:20–23.

Dániel megértette, hogy Jeremiás hetven éve, amely alatt Isten népe az ellenség földjén szétszórásban volt, miközben a föld élvezte szombatjait, a 3Mózes huszonhatodik fejezetében szereplő „hétszeresen” szóló átokon alapult; és ennek a megértésnek engedelmeskedve betöltötte az ott adott, elrendelt orvosságot azok számára, akik végül ráébrednek szétszórattott állapotukra.

És akik életben maradnak közületek, azoknak rettegést bocsátok a szívükbe ellenségeik földjén; még a rezdülő falevél zörrenése is üzni fogja őket, és úgy futnak, mint akik kard elől menekülnek, és elesnek, noha senki sem üldözi őket. Egymásra hullanak, mintha kard elől futnának, noha senki sem üldözi őket; és nem lesz erőtok megállni ellenségeitek előtt. Elvesztek a pogányok között, és ellenségeitek földje megemészt titeket. Akik pedig megmaradnak közületek, elsorvadnak a maguk bűne miatt ellenségeitek földjén; és atyáik bűnei miatt is velük együtt sorvadnak el. Ha megvallják gonoszságukat és atyáik gonoszságát, hűtlenségüket, amellyel hűtlenné lettek irántam, és azt is, hogy ellenem jártak; és hogy én is ellenük jártam, és bevitettem őket ellenségeik földjére; ha akkor körülméletlen szívük megalázkodik, és akkor elfogadják bűnük büntetését: akkor megemlékezem Jákobbal kötött szövetségemről, Izsákkal kötött szövetségemről is, és Ábrahámval kötött szövetségemről is megemlékezem; és megemlékezem a földről. A föld pedig elhagyatva marad tőlük, és élvezni fogja szombatjait, míg pusztán hever nélkülük; ők pedig elfogadják bűnük büntetését; mivel, igen, mivel megvetették végzéseimet, és lelkük megutálta rendelkezéseimet. De mindezek ellenére, amikor ellenségeik földjén lesznek, nem vetem el őket, és nem utálok meg őket annyira, hogy teljesen megsemmisítsem őket, és felbonts am velük kötött szövetségemet; mert én vagyok az Úr, az ő Istenük. Hanem érettük megemlékezem őseik szövetségéről, akiket kihoztam Egyiptom földjéről a pogányok szeme láttára, hogy Istenük legyenek: én vagyok az Úr. Ezek azok a rendelkezések, végzések és törvények, amelyeket az Úr szerzett maga és Izráel fiai között a Sínai-hegyen Mózes által. 3Mózes 26:36–46.

Dániel kilencedik fejezetben elhangzó imádsága a tanács minden elemét megszólítja azok számára, akik az ellenség földjén szétszórva találják magukat. Ezt az imádságot a második fejezetben elhangzó imádságával összhangban kell szemlélni, mert együtt a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében szereplők imádságát képviselik, akik holtan feküdtek ama nagy város utcáin, Szodoma és Egyiptom utcáin, s akik felismerik, hogy ők maguk is szétszórattak. Amint Dániel befejezi imádságát, Gábiel visszatér, hogy befejezze a „mareh” látomás magyarázatának munkáját, miként a Szentlélek is ezt szándékozik véghezvinni a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúja számára.

És miközben beszéltem, imádkoztam, és megvallottam bűnömet és népemnek, Izráelnek bűnét, és könyörgésemet az Úr, az én Istenem elé terjesztettem Istenem szent hegyéért; igen,

miközben még szoltam az imádságban, ama férfiú, Gábiel, akit a látomásban kezdetben láttam, gyors röpléssel felém jöve, megérintett engem az esti áldozat idején. És értésemre adta, és beszélt velem, és ezt mondta: Dániel, most jöttem ki, hogy értelemre és megértésre tanítsalak téged. Dániel 9:20–22.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Röviddel Babilon bukása előtt, amikor Dániel ezeken a próféciákon elmélkedett, és Istentől keresett megértést az időkre nézve, látomások sorozata adatott neki a királyságok felemelkedéséről és bukásáról. Az első látomáshoz, amint azt Dániel könyvének hetedik fejezete feljegyz, magyarázat is adatott; mégsem vált minden világossá a próféta előtt. „E gondolataim nagyon megháborítottak engem” — írta akkori tapasztalatáról — „és ábrázatom elváltozott rajtam; de a dolgot megtartottam szívemben.” Dániel 7:28.

„Egy másik látomás által további világosság vetült a jövő eseményeire; és e látomás végén Dániel hallotta, hogy „egy szent szól vala, és egy másik szent ezt mondá annak a bizonyos szentnek, aki szóla: Meddig tart e látomás?” Dániel 8:13. A kapott válasz: „Kétezer-háromszáz estvéig és reggelig; azután kiderül a szenthely igazsága” (14. vers), zavarba ejtette őt. Komolyan kereste a látomás jelentését. Nem tudta megérteni, milyen összefüggés áll fenn a Jeremiás által megjövendölt hetvenévi fogság és a kétezer-háromszáz év között, amelyről a látomásban hallotta, hogy a mennyei követ kijelentette: ennyi időnek kell eltelnie Isten szenthelyének megtisztítása előtt. Gábiel angyal részleges magyarázatot adott neki; ám amikor a próféta e szavakat hallotta: „A látomás... sok napra való”, elájult. „Én, Dániel, elájulék” — jegyz fel tapasztalatáról —, „és beteg valék néhány napig; azután fölkelék, és a király dolgát végezém; és megdöbbsentett engem a látomás, de senki sem értette.” 26., 27. versek.

„Még mindig Izráel terhe alatt állva Dániel újra tanulmányozta Jeremiás próféciáit. Ezek igen világosak voltak—annyira világosak, hogy a könyvekben feljegyzett bizonyágtételekből megértette »az esztendőök számát, amelyekről az Úr ígéje szólt Jeremiás prófétához, hogy hetven esztendőt teljesít be Jeruzsálem pusztulásában«. Dániel 9:2.”

„A prófécia biztos beszédére alapozott hittal Dániel az Úrhoz könyörgött e ígéretek mielőbbi beteljesedéséért. Azért könyörgött, hogy Isten tisztessége megőriztessék. Könyörgésében teljesen azonosította magát azokkal, akik elmaradtak az isteni szándéktól, s bűneiket a sajátjaként vallotta meg.” Prophets and Kings, 553, 554.